



בבית המשפט העליון

רע"א 482/13

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקשת: אליהו חברה לביטוח בע"מ

נגד

המשיבים: 1. מירה רפאל
2. פלוני

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו בת"א 29518-05-12 שניתנה ביום
13.12.2012 על-ידי כב' השופטת ד' גנות

בשם המבקשת: עו"ד מ' קין

בשם המשיבים: עו"ד א' אלבינצר

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטתו מיום 13.12.2012 של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת ד' גנות) בת"א 29518-05-12, בגדרה התקבלה בחלקה בקשת המשיבים, כך שנאסר פרסום שמו ופרטיו של המשיב 2 (להלן: המשיב), עורך-דין במקצועו, במסגרת תביעת פיצויים שהגיש בשל תאונת דרכים בה נגרמו לו נזקי גוף.

רקע והחלטת בית משפט קמא

2. בבית המשפט המחוזי מתנהלת תביעה של המשיבים נגד המבקשת, חברת ביטוח, בגין נזקי גוף שנגרמו להם בתאונת דרכים. במסגרת התביעה, מונו מומחים רפואיים מטעם בית המשפט, אשר קבעו כי למשיבה 1 (להלן: המשיבה) נכות בשיעור של 32 אחוזים ואילו למשיב נכות בשיעור של 53 אחוזים בגין פגיעות שונות בתחומי האורטופדיה, אף אוזן וגרון ופה ולסת. המשיבים הגישו לבית משפט קמא בקשה

לאיסור פרסום שמותיהם ופרטיהם. טענתם של המשיבים הייתה, כי פרסום הפרטים פגע באופן חמור בפרטיותם. המבקשת התנגדה לבקשה.

3. בית משפט קמא נעתר באופן חלקי לבקשת המשיבים, וקבע כי יש לאסור את פרסום שמו ופרטיו של המשיב, אך לא כך באשר לשמה ולפרטיה של המשיבה. בהחלטתו, עמד בית משפט קמא על האינטרסים המתנגשים העומדים בבסיסו של סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט), שעניינו באיסור פרסום פרטים על דיון שמתנהל בבית המשפט – הזכות לפרטיות מזה ועקרון פומביות הדיון מזה – והגיע לכלל מסקנה, כי בנסיבות העניין זכותו של המשיב לפרטיות גוברת על עקרון פומביות הדיון. הודגש, כי פרנסת המשיב, עורך-דין במקצועו, עלולה להיפגע כתוצאה מפרסומים שליליים לגביו, בין היתר בנושא מצבו הבריאותי, ועל כן קיים חשש שפרסום שמו ופרטיו יביא לפגיעה ממשית בפרנסתו ומכאן אף לפגיעה חמורה בפרטיותו. עוד הודגש, כי המשיב אינו דמות ציבורית וחיפוש שמו ופרטיו בקשר עם התובענה המתנהלת בבית המשפט איננה בגדר עניין ציבורי. לעומת זאת, באשר למשיבה, נקבע כי עקרון פומביות הדיון גובר על זכותה לפרטיות. הודגש, כי מצבה-שלה לא שונה ממצבו של כל תובע המגיש תביעה לפי חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה-1975 (להלן: חוק הפיצויים). ממילא, כך נקבע, המשיבה לא הציגה טעם של ממש התומך במניעת פרסום שמה ופרטיה.

מכאן בקשת רשות הערעור דנא שהגישה המבקשת. יצוין, כי המשיבה לא השיגה על ההחלטה הדוחה את בקשתה לאסור על פרסום שמה ופרטיה.

נימוקי הבקשה והתשובה לה

4. המבקשת טוענת כי החלטת בית משפט קמא ניתנה תוך סטייה מהוראות חוק בתי המשפט, הכוללות רשימה סגורה של מקרים בהם רשאי בית המשפט להורות על בירור ההליך בדלתיים סגורות ולאסור פרסום פרטים שונים בנוגע להליך המתנהל בפניו. נטען, כי ההחלטה סוטה מהעקרונות שהותוו בפסיקתו של בית משפט זה לעניין אותה רשימת מקרים. בנוסף, טוענת המבקשת כי החלטת בית משפט קמא היא כללית מדי, ולא ניתן ללמוד ממנה מדוע דווקא עורך-דין, להבדיל מכל אדם אחר, זכאי להגנה רחבה יותר על פרטיותו, ומדוע דווקא נכויותו של המשיב דנא מובילות למסקנה זו. מעבר לכך, נטען כי החלטת בית משפט קמא לא נסמכה על תשתית עובדתית ראויה, שכן לבקשת המשיב לא צורף תצהיר המפרט את הנזק הצפוי לו, וממילא אין בנכויותיו של המשיב כדי לפגוע בעיסוקו. מכל מקום, כך נטען, אם סבר בית משפט קמא

שנכויותיו של המשיב עלולות לפגוע בעיסוקו, אזי היה עליו לאפשר את פרסום המידע, וזאת בשל זכות הציבור לדעת.

5. המשיבים טוענים מנגד, כי מניעה של המבקשת בהתנגדותה לאיסור פרסום פרטיהם, כעולה מתגובתה לבקשתם בבית המשפט המחוזי ומהגשת בקשת רשות ערעור זו, הם מניעים פסולים אשר נובעים מרצונה של המבקשת להשחיר את פניהם. מעבר לכך, נטען כי טענות אחדות שנכללו בבקשת רשות הערעור כלל לא הועלו על-ידי המבקשת בתגובתה לבקשת המשיבים לבית משפט קמא, ואין לאפשר לה לערוך כעת "מקצה שיפורים". לגופם של דברים, סומכים המשיבים ידיהם על החלטת בית משפט קמא בכל הנוגע לעניינו של המשיב. כך נטען, כי הפגיעה הפוטנציאלית בפרטיותו של המשיב היא חמורה, בין היתר נוכח העובדה שמעגל מכריו הם עורכי-דין העוסקים בתחום דיני הנזיקין ואשר עשויים להיחשף למידע אודות מצבו הבריאותי באמצעות עדכוני פסיקה שוטפים. כמו כן, נטען כי פרסום שמו ופרטיו של המשיב עלול לפגוע אף בפרנסתו. באופן כללי יותר, טוענים המשיבים, כי אף שמפסיקתו של בית משפט זה ניתן ללמוד כי הגישה באשר לאיסור פרסום היא ככלל מצמצמת, יש מקום לבחון מחדש את עיקריה של הגישה, נוכח שינוי העיתים וההתקדמות הטכנולוגית, בעיקר בתחום מאגרי המידע ומנועי החיפוש האינטרנטיים. בעניין זה מדגישים המשיבים, כי בשנים האחרונות גישת הערכאות הדיוניות במקרים כגון דא נוטה לבכר את הזכות לפרטיות על פני עקרון פומביות הדיון. לשיטת המשיבים, דרך המלך היא לאסור ככלל את פרסום שם המתדיין או לציינו אך בראשי תיבות, אלא אם קבעה הערכאה הדיונית כי שמו ופרטיו יותרו לפרסום. לחלופין, נטען כי במקרים כגון המקרה דנא יש לאסור את פרסום שמו ופרטיו של המתדיין.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובה לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. יוטעם, כי החלטת בית משפט קמא היא החלטת ביניים. ההחלטה ניתנה בעיצומו של ההליך ולא בסופו, ועל כן האיזון שנערך בגדרה הוא בהכרח נכון לשעת נתינתה. על כן, אף אם ימצא כי טענות המבקשת לעניין האיזון האמור נכונות לגופן, אין ההחלטה סותרת את הגולל על סוגיית פרסום שמו ופרטיו של המשיב, שכן פתוחה דרכה של המבקשת לפנות לבית משפט קמא בבקשה לביטול איסור הפרסום שניתן, אם בתום ההתדיינות, ולאחר שהתמונה המלאה תהיה פרושה לנגד עיני בית המשפט, יתברר שחל שינוי נסיבות כלשהו שיצדיק את שינוי ההחלטה (ראו סעיף 70 לחוק בתי המשפט; רע"א 3232/04 פלוני נ' פלוני, פסקה 12 (18.5.2005)). יתרה מזו, ההחלטה אינה גורמת למבקשת "נזק" בלתי הפיך, בניגוד ל"נזק" בלתי הפיך שעלול להיגרם

למשיב בעקבות החלטה הדוחה בקשה לאיסור פרסום. אשר על כן, סבורני כי די בכך כדי להצדיק את דחיית הבקשה.

מעבר לדרוש יצוין – אף שהדבר לא נטען בפני – כי מבחינת סדרי הדין לא היה מקום לפנות לבית משפט זה בדרך של בקשת רשות ערעור. כאמור, החלטתו של בית משפט קמא ניתנה מכוח סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט. דרך ההשגה על החלטה כזו, כפי שקבוע בסעיף 70 לחוק הנ"ל – סעיף שנכנס לתוקף ביום 18.1.2012 – היא בהגשת ערעור בזכות בתוך שבועה ימים. בענייננו הגישה המבקשת בקשת רשות ערעור 27 ימים לאחר שהומצאה לה ההחלטה (ביום 24.12.2012, לדבריה, כשהבקשה הוגשה ביום 20.1.2013), ברי אפוא שלא היה מקום לעשות כן, ויתכן שהיה מקום לסלק את הבקשה מחמת שבמועד הגשתה כבר אחרה המבקשת את המועד לפנות לערכאת הערעור. כיוון שהמשיבים לא העלו טענה זו, לא ראיתי לנכון לסלק על הסף את הבקשה בשל האמור כאן. מכל מקום, נראה שהאמור לעיל היה מצדיק גם דחייתו של ערעור בזכות, בגדרו מבקשים לתקוף החלטה על איסור פרסום (במובחן מדחיית בקשה לאיסור פרסום) עליו הוחלט במהלך בירור התובענה, במקרים בהם אין בפי המערער כל נימוק ממשי מדוע נודעת חשיבות לכך שערכאת הערעור תדון בסוגיה כבר במרוצת ניהול ההליך ולא בסיומו, וכאשר גם אין מדובר בטעות ברורה של הערכאה הדיונית. יש לזכור כי אמנם מדובר בזכות ערעור, אך הערעור הוא על החלטת ביניים, שמטבעה אינה סופית ואף הערכאה הדיונית רשאית לשנותה, ונתון זה כשלעצמו יכול, במקרה המתאים, להביא את בית המשפט לדחות ערעור מטעמים הקשורים באי סופיות ההחלטה ובאפשרות שתשונה בהמשך על ידי הערכאה הדיונית.

7. עוד אוסיף, כי גם לגופם של דברים, סבורני שהתוצאה אליה הגיע בית משפט קמא ביחס למשיב היא צודקת, אם כי נימוקיי בדרכי אל תוצאה זו שונים. אבקש לסקור, בקצרה, את המתווה הנורמטיבי העקרוני העומד ביסוד ההכרעה במקרים כגון אלה שלפני, ולאחר מכן להציג את המסקנה המתבקשת ממתווה זה בנוגע למקרה דנא.

עקרון פומביות הדין והזכות לפרטיות – המסגרת הנורמטיבית

8. הסוגיה שמעוררת בקשת רשות הערעור דנא היא שאלת האיזון הראוי, במקרה הקונקרטי, בין עקרון פומביות הדין לבין הזכות לפרטיות. עקרון פומביות הדין – המעוגן בסעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה ובסעיף 68 לחוק בתי המשפט – הוא "אחד העקרונות החוקתיים המרכזיים שביסוד שיטת המשפט שלנו" (ע"פ 353/88 וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 444, 450 (1991)). ביסודו, מבוסס העיקרון על שלושה רציונאלים הקשורים זה בזה. האחד, ההכרה בחשיבותה של זכות הציבור לדעת, זכות

אשר תורמת לעיצוב דעותיו והשקפותיו של הפרט בחברה דמוקרטית; השני, הערובה לאיכות ההחלטה הניתנת בסיום ההליך, בעיקר בשל היותו של ההליך חשוף לעיני הציבור; השלישי, הידוק אמון הציבור במערכת המשפט על-ידי שקיפותו של הליך עשיית הצדק (בג"ץ 5917/97 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' שר המשפטים, פסקה 18 (8.10.2009)). מכוחו של עיקרון זה נפסק כי ניתן לפרסם דברים שנאמרו בין כתלי בית המשפט (ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ נ' פלוני, פסקה 7 (27.2.2008), להלן: עניין ידיעות אחרונות), וכן כי על דרך הכלל מתפרסמים שמות בעלי הדין (ע"פ 8225/12 חברה פלונית בע"מ נ' פלוני, פסקה 10 לפסק-דינו של השופט ע' פוגלמן (24.2.2013)). ואולם, עיקרון זה – ככל העקרונות, האינטרסים והזכויות במשפט – איננו מוחלט. אחד החריגים לו הוא הזכות לפרטיות, זכות חוקתית המעוגנת בסעיף 7 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. במתח שבין שני אינטרסים אלה – עקרון פומביות הדיון מזה והזכות לפרטיות מזה – נקבעה נקודת האיזון העקרונית על-ידי המחוקק בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט. וכך קובע הסעיף:

"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם" (ההדגשות הוספו, צ.ז).

9. הנה כי כן, על פי נקודת האיזון העקרונית שנקבעה על-ידי המחוקק, עקרון פומביות הדיון נסוג מפני הזכות לפרטיות רק מקום בו הפגיעה בזכות זו היא חמורה (עניין ידיעות אחרונות, פסקאות 7-10; רע"א 3788/06 יפת נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פסקה 15 לפסק-דינו של השופט ח' מלצר (19.1.2012), להלן: עניין יפת). אמת המידה המרכזית לבחינת עוצמת הפגיעה בזכות לפרטיות היא אופיו של המידע שאת פרסומו מבקש אחד הצדדים להגביל. כך, ככל שמידע זה מתייחס לעניינים המשתייכים לליבת הזכות לפרטיות, תגבר נטייתו של בית המשפט להכיר בפגיעה כחמורה (עניין ידיעות אחרונות, פסקה 10). ואולם, גם לאחר שהגיע בית המשפט למסקנה כי הפגיעה הפוטנציאלית בפרטיות היא חמורה, מלאכתו טרם הסתיימה. עליו להמשיך ולבחון, האם בנסיבות המקרה יש מקום להפעיל את הסמכות הנתונה לו לאסור פרסום, נוכח האיזון בין השיקולים השונים הצריכים לעניין (שם, פסקה 11). כך, לצד שיעור הפגיעה בזכות לפרטיות, יש לבחון את מידת הפגיעה בעקרון פומביות הדיון. נקודת המוצא היא שעקרון פומביות הדיון נפגע כל אימת שפרסומו של ההליך השיפוטי מוגבל. זאת,

משום שהצידוקים לעיקרון הם מוסדיים בעיקרם, והם אינם מבוססים רק על העניין הציבורי שבדיון הספציפי (ראו רע"א 3614/97 אבי יצחק נ' חברת החדשות הישראלית, פ"ד נג(1) 26 (1998), פסקה 17 לפסק-דינו של השופט א' גולדברג (שהיה בדעת מיעוט) וכן פסקה 10 לפסק-דינו של השופט ת' אור). עם זאת, עוצמת הפגיעה בעיקרון עשויה להשתנות ממקרה למקרה. כך למשל, אין עצמתה של הפגיעה הנובעת מאיסור פרסום גורף על ההליך הנדון בבית המשפט כעצמתה של הפגיעה הנובעת מאיסור פרסום חלקי הנוגע אך לזהותם של בעלי הדין (ככל שאין עניין ציבורי מיוחד בזהותם). ניתן אפוא למנות פרמטרים שונים לבחינת מידת הפגיעה בעיקרון פומביות הדיון. בין אלה, ניתן להצביע על היקף איסור הפרסום, משך האיסור, השלב שבו נמצא ההליך השיפוטי (עניין ידיעות אחרונות, פסקה 11; וראו גם האמור בהקשר זה בפסקה 6 לעיל), מידת העניין הציבורי שבהליך הספציפי וזהותם של בעלי הדין (עניין פלוני, פסקה 12), קיומם של אמצעים אחרים, פוגעניים פחות, בידי בית המשפט המאפשרים לו למנוע את הפגיעה בפרטיות (עניין אבי יצחקי, פסקה 19 לפסק-דינו של השופט ת' אור).

מן הכלל אל הפרט

10. האם במקרה דנא מוביל האיזון הראוי למסקנה כי יש לאסור את פרסום שמו ופרטיו של המשיב? תשובתי לכך היא בחיוב, אך לא מטעמי בית משפט קמא.

ראשית, נראה כי הפגיעה הפוטנציאלית בפרטיותו של המשיב עקב חשיפת שמו ופרטיו ברבים, היא חמורה. כידוע, מידע אודות מצבו הבריאותי של אדם הוא היבט מובהק ומרכזי של צנעת חייו (ראו: סעיף 2(11) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981; סעיף 19 לחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996; רע"א 8019/06 ידיעות אחרונות בע"מ נ' מירב לוי, פסקאות ב' ו-ה' לפסק-דינו של השופט א' רובינשטיין (13.10.2009); בג"ץ 844/06 אוניברסיטת חיפה נ' פרופ' אברהם עוז, פסקה 20 לפסק-דינה של השופטת א' חיות (14.5.2008)). מידע שכזה מצוי בליבת הזכות לפרטיות, וגילוי ללא הסכמת בעל המידע, מהווה פגיעה חמורה בפרטיותו. בהקשר זה לא למותר לציין, כי הפגיעה החמורה בפרטיות העלולה להיגרם עקב פרסום זהותו של בעל דין מועצמת נוכח הנגישות הגבוהה (ההולכת ומתעצמת) לתוכן של החלטות שיפוטיות (של כלל ערכאות השיפוט), בין במאגרי המידע המשפטיים השונים, בין במאגרי המידע הכלליים ובין במנועי החיפוש רבי העוצמה הנגישים לכול ברשת האינטרנט. בענייננו, כאמור, סבורני כי הפגיעה הפוטנציאלית בפרטיותו של המשיב היא חמורה, מעצם העובדה שמדובר במידע בדבר מצבו הרפואי. מידע זה חוסה, ככלל, תחת כנפי הסודיות הרפואית, בה מחוייבים מוסדות רפואיים וגורמי רפואה אחרים על-

פי חוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996, ולפיכך אין הוא אמור לצאת מידי הגורמים הרפואיים האמורים. לעניין זה אין בדין אבחנה בין מידע רפואי העוסק בעניינים שמטבעם קשורים באופן עמוק לצנעת הפרט (כגון מצב נפשי או עניינים הנוגעים לחיי המין) לבין כל מידע רפואי אחר.

11. נוכח האמור לעיל, ברי כי בענייננו מתקיים התנאי הבסיסי להפעלת הסמכות הקבועה בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, ועל כן, יש להוסיף ולבחון את עצמת הפגיעה בעקרון פומביות הדיון. לדידי, עצמת הפגיעה בעקרון פומביות הדיון במקרה דנא, אם ייאסר פרסום שמו ופרטיו של המשיב, אינה מן החמורות. נקודת המוצא לבחינת עצמת הפגיעה בעיקרון בענייננו היא, שההגבלה המתבקשת נוגעת אך לשמו של בעל הדין שפרטיו הרפואיים נחשפים, ולא לקיומו של ההליך כולו ולכל יתר הנתונים המובאים בגדרו. הגבלה זו ממזערת, על פני הדברים, את עצמת הפגיעה בעיקרון, שכן היא מותירה את ההליך המשפטי גופו, על כל פרטיו למעט שם בעל הדין, לבחינתו של הציבור, חרף הטלת החיסיון על שמו של בעל הדין. אכן, אין להתעלם מכך שגם לפרסום שמות בעלי הדין יכולה להיות חשיבות נוכח עקרון פומביות הדיון. כך אם קיים עניין ציבורי של ממש בפרסום זהותם של בעלי הדין, וכך אף אם אין בנמצא עניין ציבורי כאמור, שהרי עדיין קיים השיקול המוסדי בדבר מראית פני צדק והשוויון בפני החוק, המוגשם באמצעות פרסום זהותם של בעלי הדין (לדעה שונה בעניין זה, ראו: תומר מוסקוביץ "ההגנה על הפרטיות בפרסומי בתי-המשפט – האם ראוי לפרסם שמות בפסקי-דין" משפטים יח 431, 439, 443-445 (תשמ"ט); עוד בעניין זה, ראו: הצעת חוק בתי המשפט (תיקון - אי ציון שמות בפסקי דין), התשס"ח-2007; הצעת חוק בתי המשפט (תיקון - איסור פרסום שמות קטינים בהליכים אזרחיים), התשס"ט-2009).

אשר למידת העניין הציבורי בפרשה הנדונה, הרי שככל שהדבר נוגע לזהותם של בעלי הדין, סבורני כי מידת העניין במקרה זה אינה רבה. המבקשת אמנם טענה כי אם נכויותיו הרפואיות של המשיב משפיעות על כושרו לעסוק במקצועו, אזי יש לפרסם את שמו בשם "זכות הציבור לדעת", אלא שלצורך טענתה זו לא הניחה המבקשת ולו בדל של ראיה באשר לפגיעה אפשרית זו בתפקוד המקצועי, מה גם שלדידי, אף אין די בהצבעה על פגיעה כלשהי בתפקודו של המשיב, כמו למשל פגיעה בהיקף השעות בהן יכול המשיב לעבוד, כדי לבסס טענה בדבר קיומו של עניין ציבורי (ראו בהקשר זה, כאינדיקציה בלבד, את סעיף 49(1) לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961 שעוסק בהשעייתו של חברות בלשכת עורכי-הדין). מעבר לכך יצוין, כי על פי התשתית העובדתית שפרשו בפני הצדדים, נראה שהסכסוך ביניהם הוא סכסוך שגרתי בין נפגעי

תאונת דרכים לבין חברת ביטוח, שנסב על חוק הפיצויים. ההליך איננו עוסק במישרין בתפקודו המקצועי של עורך-הדין – דבר שהיה עשוי להוות אינדיקציה לקיומו של עניין ציבורי מיוחד – ומשכך סבורני כי פרסום שמו ופרטיו של המשיב, בנסיבות העניין, לא נחזה כבעל תועלת ציבורית של ממש.

לבסוף, לא למותר לשוב ולהזכיר, כי ההחלטה הנדונה בדבר הטלת איסור פרסום היא החלטת ביניים שניתנה בעיצומו של ההליך ולא בסופו. כאמור, האיזון שנערך בגדרה נכון בהכרח לשעת נתינתה, ולא מן הנמנע כי בחלוף הזמן יחול שינוי נסיבות כלשהו אשר ישנה את האיזון ויצדיק, על כן, את ביטולו או שינויו של איסור הפרסום. שינוי כאמור יכול שיהא מוצדק אם התגלו נתונים שבגינם נוצר אינטרס ציבורי לגלות את שם בעל הדין. כדוגמה – אם יתגלה כי הצד ששמו נחסה ניצל לרעה את איסור הפרסום; או, למשל, כאשר הערכאה הדיונית קובעת קביעות מהימנות קשות בעניינו של אותו בעל דין. אכן, התמונה המלאה הקיימת בסיום ההליך מאפשרת לעיתים לקבל החלטה מושכלת יותר בסוגיה זו של איסור פרסום.

12. סיכומו של דבר, סבורני כי האיזון בין השיקולים השונים עליהם עמדתי מוביל לתוצאה אליה הגיע בית משפט קמא, ולפיה יש לאסור את פרסום שמו ופרטיו של המשיב נכון לעת הזו. שאלת איסור פרסום שמה ופרטיה של המשיבה, בת זוגו של המשיב, לא הועמדה בפני, ועל כן איני מביע דעתי בשאלה זו.

הערות נוספות

13. בטרם סיום, ראיתי לנכון לייחד מספר מילים בנוגע להנמקתו של בית משפט קמא. כמפורט לעיל, החלטתו של בית משפט קמא לאסור את פרסום שמו ופרטיו של המשיב, נסבה, בעיקרו של דבר, על הפגיעה הפוטנציאלית בפרנסתו של המשיב. לפיכך נעשתה הבחנה בין שני המשיבים. בית משפט קמא הדגיש, כי המשיב, עורך-דין במקצועו, תלוי לצורך פרנסתו במניעת פרסומים שליליים אודותיו, גם בעניין מצבו הבריאותי. בית משפט קמא סבר כי פגיעה פוטנציאלית זו בהכנסתו של המשיב עולה כדי פגיעה חמורה בפרטיותו. דא עקא, שפגיעה פוטנציאלית בפרנסה, תהא חומרתה אשר תהא, אינה מובילה בהכרח לפגיעה חמורה בפרטיות, ומכאן שאין היא בבחינת השיקול העיקרי הרלוונטי במלאכת האיזונים הנדרשת בגדרי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט (עניין ידיעות אחרונות, פסקה 12; ע"א 2763/09 לוי נ' כונס הנכסים הרשמי, פסקה 4 (החלטה מיום 21.2.2013)). האינטרס המרכזי הניצב אל מול עקרון פומביות הדיון, בשאלה האם יש להורות על איסור פרסום אם לאו, הוא – כמוסבר – הפגיעה החמורה בפרטיות, ולא פגיעות אחרות כמו פגיעה בפרנסה או פגיעה בשם הטוב, גם

אם לא אחת מתקיים קשר הדוק בין אלה. פגיעה בפרנסה (או בזכות לשם טוב) עלולה להתרחש גם מקום שבו כלל לא היתה פגיעה בפרטיות, לא כל שכן פגיעה חמורה, ומכאן שאין היא בבחינת השיקול העיקרי הרלוונטי. כך למשל, כאשר התביעה סבה על טענה הנוגעת לשמו הטוב של בעל הדין, כמו איחור בתשלומים בהם חייב אותו בעל דין. בענייננו, כאמור, ההצדקה לאיסור פרסום שמו ופרטיו של המשיב נעוצה בפגיעה החמורה בזכותו לפרטיות. מכאן, שאף אם פגיעה זו לא הייתה מובילה לפגיעה בפרנסתו של המשיב, ברי כי עדיין היה מקום לאסור את הפרסום, וההיפך – מקום בו נפגעת פרנסת בעל דין מחמת הפרסום, אך אין מדובר בפגיעה בפרטיות, אין עילה לאסור פרסום.

14. אני ער לכך כי עמדתי עשויה להביא לכך שלכאורה ככלל יהיה מקום לאסור פרסום שמות תובעים בתביעות לפיצויים בגין נזקי גוף לסוגיהן, אם הדבר יתבקש על ידי בעל הדין. איני סבור שתוצאה זו אינה ראויה ביסודה, מה גם שבמקרה קונקרטי רשאי בית המשפט להגיע למסקנה שונה, כאשר האינטרס שבפומביות הדיון יגבר על הזכות לפרטיות נוכח הנסיבות המיוחדות של המקרה. בשל ההכרה בזכות לפרטיות בכל הנוגע למצבו הרפואי של האדם, אין להלום מדוע ייגרע חלקו של מי שנאלץ לפנות לערכאות ולחשוף שם את מצבו הרפואי לצורך התדיינות משפטית, לעומת מי שאינו נזקק לערכאות, הסובל אף הוא מבעיה רפואית כלשהי, גם אם יש בה כדי להשליך על תפקודו וגם אם הוא ממלא תפקיד שיש לו השפעה ברורה על אחרים (נהג רכב ציבורי, רופא, מורה, שופט וכו').

סוף דבר

15. הבקשה נדחית. שמו ופרטיו של המשיב יותרו חסויים. המבקשת תישא בשכר טרחת עורך הדין של המשיבים בסך 15,000 ש"ח.

ניתנה היום, י"ג באייר התשע"ג (23.4.2013).

ש ו פ ט